

<p>VI. ÉVFOLYAM. Megjelenik minden vasárnap. Ára félévre 3, egész évre 6 frt.</p>	<p>Az előfizetési pénz a KIADÓHIVATALBA városháztér 6. sz. alá küldendő.</p>	<p>Pest, september 1. 1872. 36 szám.</p>	<p>GYŰJTŐKNEK öt előfizető után tiszteltpéldány jár. Egyes példány ára helyben 10 kr.</p>	<p>Szerkesztői iroda: Városháztér 6. sz. ide küldendő mindenféle kézirat, mely »LUDAS MATYINAK« van szánva</p>
---	--	--	---	--

Drága marhavásár.

„Pesti Napló“ írja, hogy a Szent istván-napi vásáron . . A lábas és szarvas-marhák Keltek roppant magas áron.

Hanem azt a „Pesti Napló“ Persze bölcsen elhallgatá: Hogy a szarvasmarhák árát Ily magasra ki rugtatá?

Hát hisz édes Napló néni! Hogy ne lett volna jó ára? Mikor oly jó vevő akadt: Mint Menyus ur és kormányja.

Ezek verték fel az árát Már a vásár előtt jóval . . Midőn alkudni kezdének Némely bitang választóval.

Legdrágább vásárt csinált hát Menyus ur és bölcs kormányja, Mert tizenkét mamelukja . . Nyolc milliókat kóstálja.

Ennyi a többség.

Matyi.

Ürményi Palkó nyílt levele

a vaáli kerület mamelukkparti választóihoz.

Ama csaknem mondhatni oktalan nagy ragaszkodás, melylyel önök irányomban viseltettek, eszközlé azt, hogy ócska nevemet zászlajuk nyelére kitűzték, s vele, mint valami karácsonyi Mikulással, a vaáli kerület igaz hívő lakóit halálra ijesztgették.

A célpontnál eszmiadiát fogtunk ugyan, hanem azért még is a mit önök értem tettek és ettek, az rám nézve mindig — kitüntetés marad.

Soha se láttam ilyen jámbor szó fogadó, alázatos csapatot!

Ha tekintem azt a sok szelid, názáretbeli képet, a mit önök ügyem szentségének felismerésében. — jó vaáli boraim szemlélésében, és a bográcsokban szana-széjjel párolgó bürgepaprikásnak élvezetében, — zászlaimra vágtaanak, — ugy ennyi nemes mamelukk kebel, ösztön és buzdítás nekem arra, hogy a dolgok rám nézve való savanyu kifejlődését, ne keserves vesztesség, hanem édes győzelemnek tartsam.

Hiszem, hogy a jövőben mi fogunk felemelkedni, — nem ugyan az akasztó — hanem az uborkafára

E hitemnek táplálékot nyújt az, hogy 1869 óta tolytonosan szaporodni látom azou jámbor, kobakteju polgárok számát, a kik mint alázatos kengyelfutók, és fullaj-

tárok, a borban lévő igazságtól vezetettve, égő karbunkulusként fénylenek, és tündökölnek zászlóink körül.

Most sem vetett volna vakot nálunk a kocka, ha az összeírásnál egy kissé jobban paklizunk, — ha a hivatalos közegeket egy kissé jobban neki mérgecsitjük, — ha több vallási fanatizmust használunk fel azok ellen a nyakas kálvinisták ellen, — ha az ügy érdemében a dobozi atyafiak is többet tettek, mint ittak volna, — szóval ha minden másképpen történt volna, mint a hogy történt, — úgy biztosíthatom hűveimet és jobbagyaimat, — hogy az összeülő országgyűlésen a glóriától, nem Salamón, hanem az én üstököm fénylett volna.

Hanem bizony sok volt nálunk Baranyai Péterként — a föllér.

Voltak olyan kötnivaló polgárok is közöttünk, a kik a nekik adott bankjegyeket bolond hivalkodásukra használva fel, — azon mint illett volna először is nem voksokat, — hanem maguknak jó abaposztóból készült mentéket, és reithuzlikat, — feleségeik és leányaiknak pedig szép kásmir-ruhákat, és cirkász keszkenőket vettek.

Hogy ugassa meg őket a kutya, valahányszor ezekben a ruhákban parádézoznak.

Mások meg olyan gorombaságot követtek el, hogy küldetésük ellenére — nem a nép között, hanem egész nap a hordóknak társaságában működtenek, és szorgalmatoskodtanak.

Különösen e tekintetben azok a kujon dobozi atyafiak nagy mesterek voltak.

Nem panaszlom ugyan nekik, — hanem azt az emberséget már még is megtehették volna, hogy a választásra, ne hozták volna nyakamra, öregit, apraját, asszonyát, leányát, szóval az — egész falut.

Az ilyen nagy ragaszkodás miatt végre is elmegy az ember kedve a világtól.

Szegény feleségemet majd a nyavalya törte ki, midőn látta ezt a roppant kikodult szívességet kastélyunk éléskamarái felé közeledni.

— „No Palkó! — sohajta fel — aligha benem fűtenek most a te erszényednek, azért a glóriáért.”

Bizony szegény mondott valamit.

De hát már usztam a mocsárban, — s bár menyire rémségesnek látszott is előttem sorsom és erszényem képe, — de az a redves családi büszkeség nem engedte, hogy vissza vonulót fuvassak.

Csak előre! — gondolám — több is vezett Buda vár alatt.

Meg kell feszíteni minden erőt, s csapra kell verni minden hordót, mert ha netán végre is ez a nyakas „bópárt” vergődne többségre az országgyűlésen, ez aligha kezdené máson a reformot, minthogy az áldott katolikus klérus, — és a világi uraságoknak földjét szétossza maga között.

Valahogy pedig ez a bolond törekvés el ne tántorítsa a dobozi atyafiakat, — mert ha így történnék is ez, — utoljára is nem jó vége lenne.

Tehát csak meg kell maradni továbbra is az egyenes uton, mert ez vezet a cherubimokhoz.

Nekünk tehát továbbra is azt az elvet kell vallanunk, és terjesztenünk, hogy nem **huncfut**, — mint a bópárt mondja — hanem csókolni való népség a **német**. — Azt is kell hinnünk, és vallanunk hogy:

Finánc is kell, trafik is kell, mert végre is, hogy élhetne trafik nélkül az a jámbor finánc, s finánc nélkül a trafik. — Ez két áldott testvér — s csak egymás karjain virulbat fel mindegyik sorsa.

A quóta ellen is mit hetvenkednénk? — hisz ha quóta nem volna, nóta sem volna, pedig a magyarnak mindenkor fele kenyere, s egyik legjobb barátja volt — három száz esztendő óta, a nóta.

Az akciz meg pláne ne zseniroozzon bennünket, — fizethet az, a kinek Krisztus a barátja.

Az ilyenekért hát éppen nem szükség vért ereszte nünk, s mindjárt képire mászni a magas miniszteriumnak.

Nagy bajunk nekünk az, hogy ez az együgyű **„Óh nép!”** nagy horderejű állami intézvényeink nemes intencióit nem bírja felfogni, s azt, mint a keresztet, türelemmel hordozni. Lám Jézus milyen türelmes volt, — a jövőért szívesen szenvedett a galgotán.

De most már nagyon elkamaszodott a világ!

Látjuk mindentelé a sok zsémbeskedést és pusztitást, — s jámbor tiszteletes urak azzal a nyájas, tökmag-szinü képpel, hiába rimázkodnak és esedeznek a katedrában, — kutya sem veszi a kamasz népség azt a sok sóhajtást, a mit ezek úgy sommás uton érette az egek urához feleeresztenek.

De ti véreim és rokonaim Deákban! és a mamelukokban, legyetek jobbak, mint amaz istentől elrugaskodott, nyakas **„bópárti”** népség.

A ti alázatosságtok, és jámbor szelidségtok végre is szép bazsarózsát fog nektek teremni, a melyet mindenkor büszkén hordozhattok vörösbársony süvegetek mellett.

Én számítok is rátok.

Reményilem, hogy valamint a multban teljes hűség és jobbagyi engedelmisséggel követtétek tuskén — bokron keresztül ócska nevemnek zászlóját, — úgy a jövőben sem fog titeket e méltóságos állaspontról letántorítani, semmi balpárti forgószél sem.

E hitben élve, — és ringatva csekély személyemet, — ügyemnek jövőjét biztos kezekben (valahogy a balpárt piszkos kezeket ne értsen, mert ezért bicskát rántok) is látom lerakva.

Hiszem, hogy a jövőben tehát ismét együtt leendünk.

Ha pedig együtt leendünk, akkor aztán;

„Én is iszom veletek,

Ha veletek lehetek —

Egy pohár bort! . . .”

Addig is tehát, adjó nemes választóim! Fogadja mindegyikötök tölem jutalmul, kézszorításomat, s jó egészséges csókomat. —

Kivánom, hogy hizzatok meg tőle.

Az első pétervásári vásár.

Humoristikó heroikus költemény 7. énekben.

Irta Joskó Zazravec szénégető.

ötödik ének.

Hodie mihi, cras tibi.

„És mind a mellett, nem kell kétségbe hogy essünk . . .
Nem lehet az, hogy a sors oly mostoha lenne irántunk,
büntelenül nem halhat meg czéhbéli barátunk.
nem lehet az, de nem is hihető, hogy az isten akarná,
mert oly büntelen ő, mint lodza virágon a hernyó,
más — idegen bünért szenvedsz óh faggyaszdedt Prell!
a sátán vezeté Ivanyits bösz somfa dorongját.
Ám de az őrző angyal megmenté csupa csont bört.“
Igy rebegé el imáját Árvai. — Az lebukott hős
mellé térdre borulván, és üterét tapogatván. . .
majd sebesen felkelt, s az kutba meritve kalapját
az vérző sebet elkezdé szeliden mosogatni —
műértő kézzel, mint egy kitanult hadi orvos.
És fáradságát követé koronája sikernek,
mert a faggyaszdedt, nehezét sóhajtvá el egyet,
mintha malomkö lúzná vissza, emelkedé földről.
Nem szólt, csak vérző tetejét tapogatta fejének,
majd vele éppen szemben ülő Ivanyitsra tekintvén, —
oszlophoz kötözött bikaként forgatta szemét rá.
Szive erőssen vert, és homloka ránczba huzódott ;
rettenetes — vést jósló volt színe arczulatának,
majd ismét széjjel járván villáma szemének
a karaván minden tagján, ezt mondani látszék :
Várjatok óh gonoszok, de te legfőként Ivanyits várj —
majd meg látjátok, hogy mit tud a faggyaszdedt Prell.
Mert boszszúm, fogadom szentül, hogy rettenetes lessz.
Mint az eget, s földet rázó kelet égi viharláng . . .
eszme, de rettenetes ragyogott szikrázva szeméből ;
puskáját ragadá, sebesen vállára veté fel . . .
és isten hozzád nélkül oda hagyta barátit.

A karaván pedig állt némán, mint szobra halálnak,
az nagy horderejű események lánczolatától
elkomorult arczuk, sáppadt tükrébe ha néznél :
hinnéd egy vert had menekült maradékinak őket,
kik hogy az ellenség gyilkos nyilait kikerüljék —
az sziklák sűrű tömegét vették takaróul.
Ősz Ivanyits, bár korra tekintve a nagy karavánnak
elnöke volt, egy részről úgy mint egy iszonyú kárt
vallott, — másrésztől úgy mint sulyosan sebesült hős . . .
végre miként egy nagy gyilkos tett elkövetője,
mint penitentia tartó nagy bünös, szomorú volt.
A másként is igen keveset szóló Tari némán
áll, miként némul az víz partjára vetett hal.
Árvai, s a mindig nagyeszű Ledniczkinék apja
az fű közt csuszó, mászó hangyákra figyeltek.
Végre meg únván az csendet Szkvarek állá fel, és szólt
„Már a mi meg történt, — isten rendelte, — legyen hát
szent akarata szerint, kedves czéhbéli barátim!
Itt szomorúság nem használ, és gondolatokba

süllyedezés. — Azt kell komolyan vennünk figyelembe :
hogy négy óra felé jár, s hol van czélja utunknak ?
Induljunk isten nevel czéhbéli barátim !
Ez szavakat hallván az hű czéhbéli barátok,
vándor pálczáik szurkos markukba szoriták,
készletöket hátokra köték, és utra kelének.

Jára azon közben szomorúan a faggyaszdedt Prell,
lőpor tartóját keresé, de sikertelenül, — és
az lombok sűrű közein olykor ki tekintvén,
ártatlanságának fájdalmas tudatában . . . —
— mert az csizma lopó, — mint azt könnyen kitalálni,
nem vala más, mint rókánál ravaszabb Gyenes. Ő mig
társai, — az fogadást tévő Doszta, Nyilas és Tritts.
az csendben heverő karavánt kövel hajigálták . . .
lesből az négy pár csizmát, bűvészi ügyesség
járulván hozzá, — sebesen tévutra vezérlé ;
s koczka vetés mellett négyen osztottak el egygyütt.
És így büntelenül sebesült meg a faggyaszdedt Prell.
Méne azért búsan, — haza az tüzhely közeléhez,
ott is igen nehezen várá az hajnali órát,
nap feljötté előtt felkelt, és készületet tett.
Igy legelőször is az löport rendezte be szépen,
majd kenyeret vágott, keresett hagymát, szalonát, sőt
szárához csizmájának szúrt egy iszonyú kést.
Tüzszerszámot sem feledett el venni magához.
Végül négy itczés nagy erős, de cserép fazekat vett,
Azt nagyon is tágas bőr táskájába bedugván . . .
hogy mit akart vele ? azt titkoknak lepte fedé el.

(Következik a VI-ik ének.)

- A. Annyi visszaélés és törvénytelenység után minő alapon ül össze az országgyűlés?
- B. Hát népképviseleti alapon . . .
- A. Népképviseleti alapon semmiesetre sem.
- B. Hát hogy ül össze no ?
- A. Pénz-képviseleti alapon. Hiszen tudod, hogy a választások 8 milliójába kerültek az országának.

Egy régi koldus-ének.

Áron vétettünk meg, még pedig nagy áron!
Nem a Kossuth elvén, hanem a quotákon!
Könyörülő isten néz alá szemeddel:
Mit tesznek a földön igaz nemzeteddel!
Hogy plundra lett régi zsinoros nadrágunk,
Nem tehetvén most mást, nekik megbocsátunk.
De hogy szabadságunk rozsdásodni hagyták,
És hogy alkotmányunk német testre szabták,
Hogy a sok adóság már bőrünkre szárad —
Ezért kopogtatunk uram isten nálad!
Ne nézd mit teszünk mi, és azok mit tesznek,
Csak igaz jogát add elhagyott népednek.
Azt a szabadságot add, mit Kossuth tervez —
Akkor hű népednél béke, s igazság lesz!

Duellum két német

Két legnagyobb magyarfaló
 „Deutsche Zeitung“ „Tages Presse“
 Fogaikat vesztett ebként
 Csigorgatva veszték öszve.
 Duellumra hívja egymást
 Ám a „Tages Presse“ gyáva —
 Steinbach vitéz was soll machen?
 Gans Móriczot főbe vágja.

Hah! orgyilkos teremtette!
 Kiált dühvel Gans Móricz ur
 S aztán hegyes stiletjével
 Steinbachnak a hasába szur.
 És a vér, mint a Barberbier
 A dugasztalan flaskából . .
 Olyan rohamosan spritztel
 Az áldozatnak hasából.

Volt bődtülés, lón csődülés,
 Hogy két német öszve kapott.
 Felségesen mulattatta
 E botránny a publikumot.

S látván a két gladiator
 A közlgő két policájt,
 „Sségyen a futás, de hasznos“
 E jelszóval megretirált.

journalista között.

IV.

Egyik jobbra, másik balra . .
 Vesz magának egéruat.
 A két policáj se rest ám . . .
 Hajrá! haj . . utánnok rugtat.

V.

Elcsipve már a garázda
 „Deutsche Zeitung“ Tages Presse“
 A policáj nem oly galánt
 Hogy foglyait elereszsze.

VI.

Con amore befüleli
 Steinbachot és Gans Moricot
 A bécsi policáj-antba . .
 Mjnt két söpredék kőficzot.

És az ilyen gézenguzok
 Mondnak minket „barbár“-oknak?
 De fráterek! ezt a címet
 Tartsátok meg magatoknak.

A veszprémi tüztorony-őr verse.

(Unalmában csinálta.)

Országgyűlésünk megnyílik
lik, lik,
Trónbeszéd lesz, a mint illik
lik, lik,
Andrássy is eljő erre —
ejnye.
Ha szabadna, ő beszélne,
persze!
Lónyaiék majd beszélnek —
nák, nek;
Talán még a falnak mennek
nak, nek,
Nyugton marad Deák Ferkó
oh! oh!
De lesz helyette szónokló
ló! ló!
Somsich Pali megcsendesül
ül, ül.
Hogy elnöki székbe nem ül
kékül.
Zsedényi a szíjjat rágja
s látja
Nem teszi elnökké pártja —
árja!
Roszul áll dolga a jobbnak
nek, nak,
Talán most már meg is bukna
nek, nak!

Adomák.

Gr. Gvadányi József az egykori híres generális és író, nagyon szerette a szorgalmas iskolás fiatal embereket.

Egyszer egy jó készütségű fiatal diák igen szép köszöntő verset írt az öreg urnak, a melyben a nagy hálálkodás mellett, némi kis anyagi segélyért is könyörgött.

Az öreg ur meghatva e jeleneten, azt írta legott a diák könyörgő levelére:

„Jobb tutorod leszek
Édes apádnál is . . .
Gróf Gvadányi József,
Lovas generális.“

A természetrajzból kellett egy vén korhely gregárius diáknak felelni. Persze készületlen volt.

A p u c o k volt neki kérdésül feladva, hogy beszéljen róla, miféle állat az a p u c o k.

— A p u c o k — mondá a diák — egy óriási nagy emésztő állat. Lakik Amerikában s hogy ha nagyon megéhezik, az embert is megtámadja — s megeszi.

— Eszi ám kendnek a majd . . . megmondom micsodáját — felelt rá mérgében a tanár.

Nyalkán megy el a huszár két baka előtt.

— Ennek a huszárnak belül pörög a sarkantyuja — jegyzé meg az egyik baka — látván hogy a huszárnak nincs sarkantyuja.

— Ecsém, elébb huzd fel a csizmádszárát, azután szólj hozzám — vizsonza a huszár — s bajszpödörve tovább ment nagy kényesen.

Hogy szolgáltatják az igazságot Veszprémben?

Juliánus vagy Gregoriánus naptár szerint-e? de az való, hogy április hó 30-án történt volna az, mit elmondandó vagyok, ha ugyan ezen szegény hónap ennyi nappal rendelkezhetnék.

Az enyingi járásban levő kis B o z s o k, székhelye az ottani basának — akarám mondani a szolgabírónak — kinek tekintetes helyiségében történt ez:

Bevezetik vádlottat, természetesen megvasalva.

A vádlott egy csalados becsületes kádármester.

— Kend lopta el a tisztartóné ezüst kanálait?

— Soha életembe se loptam!

— Üsd! (a pandur bikacsökkel működni kezd).

— Valja meg kend, hogy ellopta.

— Ha agyon üttetnek is a tekintetes urak, nem vallhatok semmit, ártatlan vagyok! Jaj! jaj!

Üsd! (da capo mint fentebb).

— Jaj, jaj, megvallok mindent csak ne üssenek! (A bikacsök működése felfüggesztetik.)

— Hát te akasztófára való hevát tetted?

— Megettem, könyörgöm alázatosan, jaj, jaj!

— Megetted? üsd. (A bikacsök működésbe tétetik.)

— Jaj, jaj! ijedtemben rosszul mondtam, eladtam, mindent mondok, csak ne üsseuk, jaj, jaj! (a bikacsök működése szünetel.)

— Miután önként, szabad akarattal bevallod bűnödöt, nyole napi tömlőcöt kapsz, s kárba és költségekben elmarasztaltatsz, érted?

— Értem, de én apellálok, mert ártatlan vagyok.

Üsd! (a bikacsök-gép újra megindul.)

— Nem apellálok, dehogyan apellálok, csak ne üsse- nek! (a gép megállítatik.)

A pandur elvezeti a szegény nyavajást, s bezárja a tomlóbe nyolc napra.

Még a 8 nap sem telik le, midőn hivatalosan kisül, hogy szegény kádármesterünk ártatlan, mert felfedezte- tett a valódi tolvaj, de azért a 8 napot ki kelle töltenie.

Mikor ezen különben érdemes polgár 8-adnapra kiszabadult, az akkor kiállított orvosi látélet is még számtalan tompa eszközzel véghez vitt ütésekről tett tanúságot.

Ezen ügy feljelentetett az igazságügyérhez, sőt leg- utóbb (mult év december havában a képviselőházban is interpelláció tárgyát képezte), s mi lett az eredmény?

„Miután vádlott büntetését önként, sza- badakarattal bevallotta, s az ítéletet nem fellebbezte, holott erről jogáról kellőleg értesítve lett, panaszló kérelmének hely nem adatik!”

Ha ilyen a szabadakaratu önbevallás és ilyen az apellációrai kellő felvilágosítás, akkor éljen az orosz alkotmány.

Egyébiránt a szolgabíró járásbirónak, az esküdt szolgabírónak léptettetett elő.

Népdal.

Midőn én még szabad voltam,
S a Bittóhoz bejárhattam —
Egyet kettőt cuppantottam,
Mindjárt tudta, hogy én voltam.

De mióta fogva vagyok,
A Bittóhoz kiálthatok,
Akárhányat cuppanthatok . .
Még se tudja, hogy: ki vagyok?
Sarolta.

Nyilatkozat

a „Hon” és „Pesti Napló” közt lefolyt affaire d'honneur-ben.

A „Hon” és „Pesti Napló” a közelebbi mult héten dü- hösen hajba kapott egymással azon kérdés felett, melyik a jobb lap, és melyiknek van több előfizetője? Tőlem bizony a két gladiator akár felspékelhetne volna egymást

tollával, bele nem ütöttem volna orromat a civakodásba, hanem miután a „Pesti Napló” csekélységemet is bele- keverte a krédóba, én is belekottyanok a dologba.

A „Pesti Napló” aug. 24-i (szombati) száma „Kü- lönféléi” rovatában a „Hon”-nak szólva, ezt mondja:

„A „Hon” ma azt az állítást veti fel, hogy a mi szerkesztésünk alatt nem szaporodtak a „P. N.” előfize- tői. Erre röviden megjegyezzük, hogy a „Hon” ez álli- tása sem igaz; különben ehhez semmi köze s az egyáta- lában nem argumentum. „Ludas Matyi”-nak ne- hány ezer előfizetője van, Abonyi beszé- lyeire jelentkezett két előfizető. A „Hon” üzéri logikája szerint „Ludas Matyi” többet ér, mint Abonyi.”

Engedelmével a „P. N.”-nak, nem a „Hon” üzéri logikája szerint érek többet, hanem önbecsérzetem sze- rint legalább is tízszer annyit érek mint Abonyi, sőt hogy ha a „P. N.” összes szerkesztő-személyzete egy abrakos tarisznyába kötné becsületét és önbecsét, és azt az Abo- nyi nyakába akasztaná, még akkor sem cserélnék Abo- nyival pipát, tartom magamat olyan legénynek.

Ludas Matyi.

Zsiga pósta.

S... Károlynak Vesz- prém: A küldött tárgy hosszu a Matyiba, kur- tákat kérünk, mint a nyulfarka.

Többsincs Istóknak: egy kis változtatással rákerülhet a sor.

M... Gy. Debreczenbe a „Tallu fináncz”, Manó tudja hol bolyong már; adomákat és életképeket ígér ön! hadd lássuk a medvét. A Matyit szívesen expedialjuk, kérjük az ad- resset.

„Menyus tubákos picise” című vers igen vereshagyma illatu. Bors- szem Jankó kapva kapna rajta.

Censornak: „az obsitos kajaipja” ugy látszik nem sok hu- mort takar; különben ha katoná miczlije volna is, akkor se igon rugdosná az a csillagos eget.

Ifju Karakán Marcínak: „Eben gubát” nem cserélünk.

Ladisláus Igazmondónak: a második berukkolás untaug- líhe a kidrukcolásra.

Minden létezo
állampapírok, elsőbbségi
kötvények, sersjegyek,
vasut-, bank- és ipar részvényeknek
vételre, eladása, valamint elcserelése.
Szelvények beváltása.
A es. kir. börzeni bizományok
készpénzfizetés vagy 10% előpénz mellett
teljesítettnek.
Mindennemű sorsjegyek
havonkénti részletfizetés mellett — 5 fttól
felfelé — eladtnak.

Rothschild & Comp.

Opernring 21.

Bécsben.

minden huzásnál érvényes

20-ad részvényjegyek

minden további utánfizetés nélkül.

az

40-ed	1839. cs. k. osztr. államsorsjegyre	6 ft.
20-ad	1860. cs. k. osztr. államsorsjegyre	8 ft.
20-ad	1874-ki magyar jut. sorsjegyre	7 ft.
20-ad	1870-ki török vasuti sorsjegyekre	
	(36 huzásnál érvényesek)	4 ft.

Pest-lipótvárosi takarékpénztár

részvények részletfizetésre

az osztalék biztosításával.

Azon rendkívüleg fokozódó törekvés, melylyel a hazai takarékpénztár részvényei a legbiztosabb, s nyeresémet nyújtó tőke elhelyezésül használtatnak, indított arra, hogy csekély takarékoság mellett egy kis tőke pénz biztos értékpapirba fektethető legyen, ez okból a

Pest-lipótvárosi takarékpénztár részvényeire,

hivom fel a n. é. közönség figyelmét, melyek részletfizetésre megszerezhetők.

A Pest-lipótvárosi takarékpénztár,

körülbelől kilencz hóval ezelőtt két pesti bank-intézet tevékenysége által jött létre, kiktől nagy tért vett át, s ma már egyik tekintélyesebb takarékpénztárunkká lett, s eddig is, az első 9 havi működés után, részvényenként már eddig 5 frtnál többet osztand.

A Pest-lipótvárosi-takarékpénztár solid állapotát mindenek között kiválóan az tanusítja, hogy a helybeli bankok s bankárok által alakított consortium a Pest-lipótvárosi takarékpénztár részvényeinek nagy részét átvette.

Ez eset minden kétséget eloszlat, s igazolja, hogy e takarékpénztár üzletköre, biztos vezetés, és ismert szilárd igazgatása mellett folyvást szélesbülend,

mik, a részvények emelkedését biztos kilátásba helyezik.

Kisebb tőkeösszeg biztos elhelyezésére a Pest-lipótvárosi takarékpénztár részvényeit ajánlhatom, melyeket darabonként

84 forintért,

12 havi 7 frtos részlet törlesztésre eladok,

akként: hogy első részlet lefizetésével biztosítom a vevőnek, részvénye után esendő osztalékot. Mihez képest kérem a n. é. közönséget a részvételre, hogy tőkét minden kétséget kizáró határozott értéket biztosító ily papirba fektesse.

Megrendelésekre vásárlók a helybeli tőzsde pontos napi árfolyama szerint is, létevényül is nállam maradhatnak e papirok, mely esetben darabonként

10 forint teendő le, s a hátralék a részvények átvételekor.

Az esetben, ha részletfizetésre legalább 25 darab vásároltatik, a fizetés meghatározását a vevő jogául engedem.

Számos bel- és külföldi üzlettársaim s megrendelőimnek ajánlom, hogy a Pest-lipótvárosi takarékpénztár részvényeire teendő megrendeléseiket, ideje korán teljesítsék, mert hihetőleg rövid időn beálló áremelkedés esetén, képtelen leszek a fenti áron kívánságaikat teljesíteni.

Vidéki utánvételi megrendelések azonnal teljesítettnek.

FISCHER M. L.,

bank és váltóháza a „FORTUNA“-hoz,
Pesten. Hatvani utca 16. sz. a.